

Bijbels perspectief

Woord van de week

Johannes 11:35.

Jezus weende.

Een opmerkelijke Bijbelstekst en dat niet alleen omdat we hier stoten op het kortste tekstwoord in de Bijbel, maar vooral opmerkelijk als we kijken naar de inhoud: *Jezus weende*. In de Bijbel wordt nogal eens gehuild, maar hier door niemand minder dan de Zoon van God!

Wie de context van dit tekstwoord kent, de dood en opwekking van Lazarus, zal waarschijnlijk zeggen dat het geen wonder is dat zelfs Jezus huilt bij de confrontatie met de dood. Immers, het gaat om de dood van 'een vriend' - want zo wordt Lazarus door Jezus, de discipelen insluitend, genoemd (vers 11): 'onze vriend'. Toch zijn de tranen van Jezus niet alleen toe te schrijven aan het sterven van Lazarus en aan een plotseling zo door de dood afgebroken vriendschap. Het huilen van Jezus vertelt vele malen meer.

Jezus wordt in dit sterven geconfronteerd met het resultaat van de zondeval. Hij ziet de gevallen mens en wat diens val ten diepste inhoudt: de dood. Dát deed Hem huilen en... doet Hem nog steeds huilen. Als Hij straks de lijkvlucht ruikt, maakt het hem zelfs verbolgen (vers 38).

Als iemand het plan van God met de mens kende, dan Hij wel! Het raakte Hem dan ook op *dat* moment tot in het diepste van Zijn wezen hoe de liefde van de Vader was teleurgesteld door de eigen foute keuze van de mens, een keuze die als resultaat had en heeft: dood en ontbinding. Het gevolg van de zonde en het zondaar zijn.

Hij beseft juist op dat moment de diepste reden van Zijn zijn in de wereld. Waarschijnlijk heeft Hij zicht gehad op wat zou volgen. Zijn uiteindelijke gang naar Jeruzalem en zijn verzuchten daaraan vooraf, oog in oog met de geestelijkheid van het uitverkoren volk: Jeruzalem, Jeruzalem... hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild (Matt. 23:37). Dát brak Zijn hart, Jezus weende.

Tranen. Binnen de Bijbel allermint een teken van zwakheid, maar van 'mens-zijn' en hier... van Gods onnoemlijke liefde. Hij ziet stukgelopen en gebroken levens. Levens waar de fut uit is. Levens die uitlopen in de dood. Hij ziet het intense verdriet van de enkeling, de tranen die vloeien en de nog niet opengebarsten bron van tranen. Hij die zei: Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven (Matt. 11:28), zegt dit nog steeds. Onder Zijn vleugels wil Hij bescherming, rust, geborgenheid, kortom liefde geven.

Op een boerderij brak plotseling een enorme brand uit. De veestapel kon maar ternauwernood worden gered. Eén dier miste, de lievelingskip van het jongste kind. Na een tijdje zoeken vond de vader de verkoalde resten en tilde deze, voor zover mogelijk, op. Met dat hij dat deed, vlogen er een aantal jonge kuikens onder vandaan...

Alzo lief heeft God de wereld gehad... Vul voor 'wereld' jouw naam in en lees dan nog eens het tekstwoord: *Jezus weende* en zet het om in de tegenwoordige tijd: Jezus weent. Wat doet het ons? Raakt het? Of misschien is de vraag gepast: Kennen wij ze, tranen? Tranen, als we ons leven zien vanuit Jezus?

Gebed

Liefdevolle God en Vader, hoe teer en breekbaar maar tegelijk onthullend confronterend Uw enig geboren Zoon huilend, oog in oog met het loon van de zonde - de dood. Oog in oog met de mens, met mij... U hilde, huilt, Here Jezus om de mens die zijn oorsprong willens en wetens had verlaten..., verlaat - gevallen. Hoe kostbaar en intens was en is Uw bedoeling in en met de schepping en juist de kroon daarop, die mens. Bestemd voor de troon, terecht gekomen in de goot van het leven en dat door als U o God te willen zijn. Uw tranen tonen nog steeds Uw betrokkenheid op ons mensen, allereerst de Jood, maar ook de Griek - de heiden. Laat ons Uw tranen kennen, Uzelf Here Jezus en de kracht van Uw opstanding om het leven aan te kunnen en er 100% voor te gaan, voor het door U aangeboden eeuwige leven. Amen.